

OBSAH:

- 1) Úvod - Proč se vydat na cesty?
- 2) Andromeda a skřítek - Jak jedinečné je naše tělo?
- 3) Andromeda a sirény - Jak rozehrát naše neduhy?
- 4) Andromeda a víly - Jak mocný je smích a pohyb?
- 5) Andromeda a anděl - Kde hledat radost a nadhled?
- 6) Andromeda a nymfy - Jak vidět neviditelné?
- 7) Andromeda a dryáda - Jak objevit naše supertalenty?
- 8) Andromeda a troll - Jak ustát kritiku všech trollů světa?
- 9) Andromeda a gnom - Jak ustát výsměch všech gnomů světa?
- 10) Andromeda a jiskřička - Jak se správně rozhodnout?
- 11) Andromeda a elfové - Jak najít na světě své místo?

Andromeda a dryáda

Andromeda s andělem kudrnáčem šlapala cestou dál. Bylo na ní vidět, že je pořád ještě smutná. To co se stalo u tůňky jí stále vrtalo v hlavě a kudrnáč si toho samozřejmě všiml.

“Jak tak koukám, pořád tě trápí, že jsi vyplašila nymfy, vid’? Ale neudělala jsi nic špatného, víš? Jen jsi získala další zkušenost. Teď už víš, že některé bytosti jsou plaché a bojí se tě, ale ne proto, že bys byla zlá. Nevědí, co od tebe čekat. Mají rády svůj klid. To, že ty sama máš jinou náuru a energii, je přeci skvělé. Ber to tak, jak to je. Každý je jedinečný a každý má své kouzlo.”

Anděl jí tiše mluvil do ucha, dokud k němu Andromeda neotočila svou hlavu se špičatými ušisky. “Chtěla jsem se jen kamarádit, ráda poznávám nové bytosti. Copak musely hned zdrhnout?”

“Ještě se setkáš s tolika rozdílnými bytostmi,” snažil se jí utěšit kudrnáč, ale tušil, že jí tak snadno nerozptýlí.

“Víš, někdy mám pocit, že nikam nepatřím. Nejdřív jsem moc velká, pak se zase neumím potápět, nebo neumím létat, proměnit se v mlhu a já nevím co všechno. S tebou je mi dobře, ale nejsem jako ty. Nejsem tak

prťává a nevidím stejné věci. Chci někam patřit, mít kamarády se kterými mi bude dobře, hrát si s nimi a skotačit,” rozpovídala se elfka.

Anděl ji ale nenechal dlouho smutnit, dřív než se nadála vykřikl tak hlasitě, až se Andromeda oklepala: “Podívej!”

“Fuj, to jsem se lekla. Takovej klid’as a takhle na mě hulákáš?” zabručela si pro sebe a konečně se podívala směrem, kterým jí ukazoval. Uviděla obrovské jezero a u něj mohutný strom, který měl místo větví a listů zelené vlasy sahající až na zem.

Andromedu opustily chmury a zajásala: “Takový strom je i tam, kde bydlím. Je u řeky, kousek od mého tmavozeleného lesa. Je stejně veliký a má dlouhé zelené vlasy až na zem.” Vyrázila ke stromu tak rychle, až se kudrnáč na jejím rameni zakymácel a málem by spadl jak hruška na zem. Ale přeci by se na ni nezlobil, místo toho se uchechtnul a sledoval ji.

Byla to stejně vtipná holka. Za poslední dobu neměl na starost nikoho, kdo by byl takový pako. I když jí vlastně neměl na starost, chtěl si jen na chvíli odpočinout, pobavit se a pak zaslechl její hraní na harmoniku. Byla s ní fakt sranda.

Když elfka doběhla ke stromu objala mohutný kmen, zavřela oči a zasnula se. Takhle přesně voní můj domov... vzpomínala a u toho se

usmívala. Ponořila se tak hluboko do vzpomínek, že měla pocit, jako kdyby se vrátila zpět mezi své nejmilejší. Kolem ní se rozlilo ticho a ona sama se ponořila do hlubokého klidu. Vnímala jenom svůj dech, opřela si tvář o kmen stromu a zaposlouchala se do zvuků, které vydával.

Po chvíli si ale uvědomila, že v tichu slyší cizí něžný hlas, který k ní promlouval: “Ahoj Andromedo, ty moje elfko malá.”

Andromeda sice znejistěla, ale nechtěla narušit kouzlo okamžiku, a proto dál klidně oddechovala. Hlas k ní znovu promluvil: “Jsi nádherná, víš to? Tolik toho umíš, že to ani na rukou nespočítáš. Žádná jiná bytost takové supertalenty jako ty nemá. Je krásné, že chodíš po světě a učíš druhé své elfí moudrosti, rychle utíkat a naslouchat přírodě. Nepřestávej s tím. Jdi dál... dál... dál a dál...”

“Jdi dál, Andromedo,” zamumlala si elfka potichu, když naslouchala hlasu a usmála se pro sebe..

Po chvíli ale otevřela oči a v úžasu zírala na Kudrnáče. “Slyšel jsi to?”

“Co jsem měl slyšet? Vítr dout, listí plout?”

“Ale ne, ty ťulpíku. Ten hlas... ten co mi vyprávěl o tom co umím,” vysvětlovala mu netrpělivě elfka.

“Nic jsem neslyšel, opravdu,” trval na svém kudrnáč, “ale o tvých talentech vím. Vždyť ti to pořád říkám, ne? Ale ten hlas nejspíš byla

dryáda, když ho slyšíš jen ty. Stromová žena, matka země. Každý totiž máme svůj oblíbený strom, a když se naučíme naslouchat, promluví k nám. Ale jde to jen tehdy, když se uvnitř ztišíme a obejmeme ho.”

Andromeda sice nerozuměla všemu, co říká, ale líbilo se jí to. Ráda chodila za svým stromem, který rostl u ní doma a sledovala jak se listnaté vlasy vlní ve větru. Byla to vrba, stejně jako ten co našla tady. Takže teď už jí umí i naslouchat? To je krása. Až se jednou vrátí, bude jí chodit naslouchat častěji.

Moc ráda by se od ní dověděla víc o svých talentech. Měla pořád pocit, že nic tak světoborného neumí, ale dryáda říkala pravý opak a kudrnáč taky. To bylo zvláštní, asi tomu tak bude, i když se Andromedě vůbec nechtělo něčemu takovému věřit.

Jak byla zabraná do okukování světa a naslouchání vrbě, úplně zapoměla na svoje tělo. Už nějakou dobu si nedala nic do nosu a únava jí už klepala na rameno. Hodně toho nachodila, taky hodně hopsala, pořád se točila, skotačila a i sluníčko se začínalo sklánět k západu. Sezobala v okolí pár lístků jetele a lehla si ke kořenům stromu. Podložila si hlavu hromádkou starého listí, pozorovala paprsky, které postupně malovaly korunu nad ní do oranžova a v myšlenkách si přehrávala celý uplynulý den.

Tolik toho umíš, že to ani na rukou nespočítáš... zněl malé elfce v uších dryádin hlas, než spokojeně usnula. Spala spánkem hlubokým a vstřebávala všechny zážitky uplynulých dní. Potkala tolik nových bytostí - skřítko a jeho maličkatý domov; sirény a jejich úchvatné hudební nástroje; víly a jejich hravý rej na louce; andílka s jeho podporou a každodenní radostí; nymfy a jejich zázračné tance a teď i dryádu, její slova lásky a přijetí. Tolik se toho naučila! O sobě, o světě.

Zatímco klidně oddechovala vrba svými vlásky hladila její malé tělo, které jí každý den sloužilo bez odříkání. Běhalo s ní po světě a každá buňka v něm se radovala spolu s ní.

Kudrnáč si ustlal v jejích vlasech a spokojeně sledoval jak oddychuje. Byla opravdu nádherná, jedinečná. Byl rád, že si vybral jako společníci na cesty a k odpočinku zrovna jí. Už se těšil, až o všem, co s ní zažil, bude vyprávět svým kamarádům. Jak srandovní je být andělem, pomyslel si.

POVÍDEJ SI S ANDROMEDOU:

Odpočívám teď pod vrbou, ale i tak jsem zvědavá. Máš taky nějaký svůj oblíbený strom? Dokážeš ho obejmout a poslouchat, co Ti šeptá?

ZAHRAJ SI NA DRYÁDU:

- Co bys chtěl/a pošeptat do ucha svým nejmilejším? Je něco, čím jsou pro Tebe jedineční? Co by Ti mohla večer pošeptat do ucha máma nebo táta, aby se Ti dobře spalo? Mohla by si taky zahrát na dryádu, hladit Tě svými listnatými vlásky, šeptat Ti o Tvých supertalentech?

Další kapitoly z cest elfky Andromedy budou k přečtení v knize, která se teď díky kampani na Hithitu rodí. Knihu spolu s dalšími super odměnami, kterými Tě Andromeda láká do svého světa, [můžeš pořídit tady>>>](#)